

s přílohou TÁBORÁK

26 Kč 1 tram

PLAC pro diskusi o trampingu.

(Diskuse TRAMPŮ).

Beznož:

Myšlenky o trampech a trampingu.

2.

V první úvaze jsem řekl, čím tramping není. Dnes si řekněme, čím je. S několika rozdíly znamená tramping u nás to, co jinde weekend. Na tomto faktu nezmění nic ani pokřik, který se možná zvedne, ani různé třídně-politické definice trampingu. Jaký jest tedy rozdíl mezi západním weekendem a naším — a to je vlastně to nejzajímavější — specificky pražským trampigem? Rozdíly, míním ovšem pouze rozdíly podstatné, jsou tři.

Za prvé jsme chudší, a snad i — s velkým otazníkem — demokratičtější. Nejezdíme na weekend v automobilech, nemáme — zaplatť pámbůl přepychových domků s připojením vodovodu, elektrického světla a plynu, jak je tomu — je to kluci pravda, nesmějte se tomu! — v Americe, Anglii a i už v Německu. Ovšem, gramofonovému moru jich podleho již hodně; nechápou, že je to svatokrádeží, zanášet do lesního ticha mechanicky konservované vrůstění velkoměstského blázince; ubožáci, kteří se ani jednou v týdnu nedovedou odpoutat od té prohané, pačourské a astrachánské lžikultury!

Za druhé u nás trampují takřka lidé mladí. Jest tedy mládí druhým charakteristickým rysem trampingu. Zajímavá otázka budoucnosti: Budeme my, dnešní, ještě trampy za 20 let, aneb vlivem našich budoucích tloustnoucích a přihlouplých ženoušek, z kterých máme povinnost nadělat počestné maminky, beznadějně zpačouříme?

A do třetice: Idea trampingu — kamarádství. Kdyby to byla jediná vnitřní hodnota trampingu — stačilo by. Někde se kamarádství rozvinulo již v bohaté květy, někde je třeba ještě mnoho výchovy — ale myšlenka tu je, a kluci, dokud ji budete vepisovat ve svůj štít, nikdo nás nevyhubí! Ať máš chatu, kanoe, stan, ať jsi venku v létě v zimě — nejsi-li kamarádem, nejsi trampem!

Shrnu bych řečené krátce asi takto: Tramping jest živelné hnutí mladé, poválečné, válkou zchudlé generace, bez rozdílu stavovských, národnostních a politických, výkřik po slunci, volnosti a přírodě, pudová reakce velkoměstem ničeného, mučeného a otročeného člověka. Jest to květ kamarádství, vyrostlý ze společných táboráků, kálád, radostí i trápů (— pochází snad odtud jméno tramp?). A dnes se tělu i duši, a to nejen v městech moc, moc těžce dýchá — — —

Našel jsem už ovšem také lidi, kteří uznávali za nefalšovaného trampa jen toho, kdo chodí úmyslně otrhaný, a dovede vytáhnout 20 piv. Pak jsem zas poznal synáčky bohatých židovských tatínků, kteří mi s chlubou tvrdili, že také trampují. Tak totiž říkají svým nedělním výletům automobilem za doprovodu svých dočasných milenek do přepychové vybavených chat, s koberci, petrolejovým lustrem a vším komfortem XX. století — schází jen vodotrysk a ústřední topení. Dámskou obsluhu už mají. Také tramping, bohudíky ojedinelý.

A zde přicházím k jedné z akutních krisí trampingu, otázku víc než ožehavou, otázku t. zv. zpolitování trampingu. O tom mluvit je velice těžké: kdo má jednou na očích barevné brejle své partaje — s tím je těžká řeč, byť to bylo sebe lépe míněno. Politické partaje větří sílu mladých, radikalismu přístoupných voličů nebo budoucích voličů, a líčí čeřeny. Jsou známy více méně zastřené pokusy o to, získat trampy jako avantgardu, kterou by bylo lze skvěle hnát do četnických bajonetů, nebo radikálně hydikalní tokání a lákání trampů na pozlacený či postříbřený lep. Je to zajímavé: každý z nás je jiný, ale každý pokládá sama sebe za trototyp skalního trampa. Ale politika je stará kurva. Vnáší rozkol, nenávisť, špi-

navé vášně a boje. Každá partaj směřuje ke kolektivisaci, nivellisaci, a typisaci svého voličstva; my ale právě svým útekem z tohoto bahna do lesů jsme jasně ukázali, že jsme individualisty. Proto tramping a politika jsou dva pojmy, které se navzájem vylučují. Vždyť se každý jednotlivec může politicky tužit, pokud síly stačí — ale do lesů a k táborákům — ne, tam to nenoste. Politikaření a kamarádství se navzájem vylučují. A zbaďte tramping kamarádství — a za pár let je po nás.

Stejně nelze udržeti v R. Právu ophažovanou definici trampingu jako třídně proletářského a politického hnutí. Vždyť se o tomhle píše teprve asi dva roky ale ty první trampy, kteří objevovali před 10, 15 lety údolí kolem Prahy — dejž jim veliký Manitou i jejich paničkám v manželských kurnících věčnou slávu — ti první, ti kašlali na město a všechno, co z něj pochází a šli za sluncem a lesem! A rád připouštím: Jsme třídním hnutím, ale hnutím za obnovu zpuchřelých životních forem, hnaným živelnou touhou po slunci, vzduchu, přírodě a lese, jsme výkřikem zamořovaných plíc a drásaných nervů po životě a zdraví!

Kluci a holky!

Zapršelo a rostou diskuse o trampingu. Proto rostou, že to, oč se mnozí přou, není jedno a totéž. Třebas organizace: ta je přece úplně zevní, hodí se jen na věci taky méně zevní. Tramping je základně odlišný, jako se liší vandrák, který jde po celý život, od cestovatele v mezích zákona a otrávená neděle. Lidé mají smysl pro nesmysly: já jim vášnivě hlasuji pro zformalisoání trampingu, ale ne dřív, až bude ustaven „Svaz návštěvníků kaváren“, „Kolo přátel pohlavního styku“, „Klub mlouovníků přecházení pražských mostů“, „Unie spotřebitelů sirek“ a „Beseda přivrženců zapadání slunce“. Pak budou moci být i trampové s pumcovaným odznakem. Ahoj!

Franta — KČ —

Slovo k slovu.

Moralisování, to jest provádění morálky, která jediné spočívá v intelektu tak samostatném, že je ať osinou v oku, vzali si za úkol na slovo vztat odborníci, kteří ve svých domovech marně dohlížejíce na svoje pokolení, chtějí svoje pseudozdravé názory vštěpovati těm všem ostatním, kteří jsou v jádru jiní. To znamená, že tyto jiní jsou svoji ve svém vlastním a zdravém názoru. Je to strašně zdravé a krásné. Je to zároveň oposice, ale jiná než bývá. Tato spočívá v mravní abstrakci pochopení všech ideálů, jež jsou volnost, svoboda a znamená naprosté odloučení od přetvářky a společenských večerních promenád, kde ve slizkých věcech se vybíjí morálka přemoralisovaných.

My, pod stany i chatami pochopili jsme nejlépe svoji demokracii. My, dostali se svobodně z područí politiky, která otrocky do svých drápů nás chtěla dostat. My, upřímně a volně kážeme svobodu přírody. My vždy stojíme věrně druh k druhu. My kašleme na starostlivé volání bezdětných. My máme rádi les, vodu a slunce. My si dovedeme uvařit a svoje sníst. My čteme básně a máme svoje lásky. My nezradíme svou nezávislou volnost trampa-kamaráda. My jsme lid, který potírá mravnost v nemravných mozcích. My ve volném vyjádření posuzujeme svobodně sebe.

Jistě bude velmi těžká práce, aby určitá sorta lidí, pochopila tuto strašně jasnou věc. Nejjasnější myšlenky jsou pro některé hrozně velikou záhadou. Přírodní názor je náš. To my dobře víme, a proto máme rádi svoji zem, a v ní svoje stany a chaty. Ahoj všem ve stanech a chatách.

Rak.

Synče můj, vícekrát nepouživej tak hanebných slov!

Ale tati, dyk já cituji Havlička Borovského.

Tak se neopovaž dál s nim chodit; to není pro tebe žádný kamarád!

Americká justice.

Byl zahájen proces proti jistému černochovi. Pohladil pryč na ulici bílou dívku.

Všechno bylo na svých místech, jenom černoch nikde.

„Kde je obžalovaný?“ ptal se soudce, když už to trvalo příliš dlouho.

Strážce u dveří se rozpačitě podrbal ve vousích a pak klidně pravil:

„Vážený soude, potřebujeme jenom dodatečný rozsudek. My jsme ho už oběsili.“

Fawe.

— Pane tramp, kolik je hodin?

— Děkuji za voptání.

Š í p:

— Tak máme teď u nás v baráku ústřední topení!

— Nehoň nás!

— Vážně a docela sichr. Jedna par-taj má špatnej zámek u sklepa a celej barák topí jejím uhlím.

Cosino

KUZMA: GENERACE

„Dámy, nehleďte na svět černě.“

Motto: Měšťanská generace, vyřilá z ideí r. 1848, byla sebevědomá, do-byvačná, měla neomezenou víru v rozum, ve vědu, v podnikání. Byla to generace volutaristická. Po ní přišla generace intelektu, po níž patrně přijde zase poválečná generace, rozumově sice méně hluboká, ale jež za to snad dovede chtít!

(Dr Alfred Fuchs)

Je to zvláštní: když se něco oslavuje, musí být banket, na kterém se mocnáři nejdřív řádně nažerou a potom voz-žerou; tím způsobem se oslaví všechno, ať je to úctyhodný věk Edisonův, nebo zednářský patron sv. Jan Křtitel, ať je to postavení okresního chudobince a nebo vztýčení monolitu. Pozvou se žurnalisté (ovšem!) no, a druhý den je v novinách: oslavné přípitky pronesli pp. ti a ti. Velké činy, jak se tomu v hantýrce generace intelektuálů říká, se oslavují tichými nebo hlučnými pitkami . . . Ani menšiny by nemohly dobře mít svého pokladníka, kdyby ne-bylo pokladniček, při nichž pod obrazem K. Havlička Borovského pije nějaká ta dobročinná »stolní společnost« na rozkvět vlasti denně svých tolik a tolik piv . . . A slavný parlament? Jděte se podívat, jak krásnou, velkou restauraci právě zřizují, bude větší než zasedací síň, neboť dělat zákony nelze bez řádné restaurace . . . Tato a podobné věci se nevidí, antož (on dit) ze všeho toho pojdu věci ušlechtilé nadmíru . . . Ovšem: pojdu!!

Co se vidí, je zhýralost trampů. Pivo, rum, kořalka, to jsou strašlivé věci v rukou hochů, kteří — odpočívají. Skle-nice piva před účastníky členských schůzí politických stran není nic, ačkoliv, na těchto schůzích se přece neodpočívá, tam se pracuje . . . Je zajímavý závěr, samozřejmě, dle logiky paďourů přípustný: při práci se chlastat může (viz členské schůze v hospodách až restauraci v parlamentě), při odpočinku však je chlast najmě nebezpečný (viz trampské řádění, potlachy a jiná alotria).

Odvozující od tohoto fakta základní kámen dnešní mladé generace, pěstující tramping, můžeme pokračovati v popisu celé charakteristiky této beznadějně ztracené a předem morálně hrozné generace. Dle náhledu těch, kteří tak rádi banketí, neptajíce se, kdo tím utrpí, je tato generace především — pesimistická. Ona v nic nevěří, v nic nedoufá, ke všemu se obrací zády, nad vším dělá kříž . . . Ona nezná té radosti z národních praporků, jakou mívají pořadatelé zahradních slavností ve prospěch kasy organizace . . . ona nezná té milé, družné zábavy kolem hospodského stolu při různých schůzích, na kterých se čte protokol, pak pan předseda uděluje slova referentům a konečně jsou i volné návrhy . . . Ona nechápe onu snivou poesii banketů, kde se šumivá číše šampaňského zvedá v rukou řečníka, který volá: K padesátinám našeho oslavence jménem Spolku pro po-travní daň zvedám tento pohár a přeji mu dalších padesát let plodného života . . . Ne, ne, ne, to vše, tu nádheru, tu rozkoš, tu radost z dobře vykonané práce, tu ušlechtilost naděnění tato generace nezná! Nechápe ji a odsuzuje ji, ačko-oliv není důvodu, proč by se nemohlo pracovat při pivě a slavit při husí pečení vše, co slavení zaslouží, počínaje vernisáží výstavy uměleckého kostrbatce a konče návratem kteréhosi genia z ciziny. Jak jinak přivítati milé delegace bratří jugoslávských, jak jinak podati přehled o vykonané práci elektrického transformátoru, jak jinak zahájiti chůzi po novém mostě a provoz na nové lanovce, jak jinak . . .? A kde jinde vzpomenouti toho, že milý a drahý Rudolf Bechyně je v podstatě tak nepraktický, ale i veselý člověk v soukromí (jak nám svěřila milostivá paní choť!) . . . A kde jinde by se bendilo, než ve vybrané úzké společnosti, po-

činaje veslařským klubem, kde je pan továrník Tenaten protektorem... a konče pátečními schůzkami Vyvolených Páně, kde je protektorem někdo mnohem vyšší...?

Generace intelektuálů? Kdepak! Generace věčně nenažraných lyriků! Generace, v níž každý vůl se cítil osou stiletí! Generace oslavovatelů, generace žranic, generace, o které sám její příslušník generál Pellé řekl v roce devatenáctém, že »stančí nad hroby padlých!«, když při obsazování Slovenska se v Čechách denně stokrát oslavoval mír... a čím?... nu, čím? Musili jsme přece oslavovat! A musíme stále oslavovat, že jo... Generace oslavovatelů je od toho!

Paďouři se diví trampům, utíkajícím z města ven. Ale to by nebylo nic! Horší je, že paďouři nemohou pořád pochopit, proč ti hoši tvoří nějaké ty osady a v nich, stranou od lidí, žijí... Nuže, toto zařízení je velmi jednoduché! Je to zařízení, které zdědili trampové po paďouřech, nic víc... U nás se po převratu nikdy nic nedělalo demokraticky, veřejně, u nás se vždycky pracovalo špity, špity, hlavy k sobě, nikdo ať nás neslyší — — Parlament? Co je parlament, když kuloáry jsou pro kočku a všechno se odehrává v soukromých bvtech ministrů, poslanců, při různých těch »soirées«, »five o'clocks«, »schůzkách«, »tříkrálových večerech«... celá československá politika se dělá právě v takových osadách, jaké si nyní trampové zřizují, aby sami byli a nikdo jim nestrkal nos do soukromí... Ano, ale v těchto trampských osadách se neluští věci, které mohou někomu ublížit. Jestliže se tam rodí písnička, vtip, fór, nápad a vztek, pak ještě pořád nikdo nemusí před chatu stavět pomník Raněného! Ale tam, před tou velkou chatou, kde se jako bílý kafe slejvá mlíko politiky levice s lógreem politiky pravice, tam před tou velkou chatou je ten Raněný občas velmi dobře umístěn!! Jenže... marně...

Je pesimismem, když dnešní generace, o které Drať tuší, že »bude sice rozumově méně hluboká, ale jež za to snad dovede chtít!«, nevěří a nedoufá, že ten Štursův Raněný před parlamentem přijde konečně do lazaretu a vylíže se z ran? Ach ne, to není pesimism, pánové, neboť jste na omylu, myslíte-li si, že tato generace hledí na svět černě! Právě proto, že je »rozumově méně hluboká« a nezastírá si skutečnost prablbými ikonami různých národních světců ani přenesmírnými ideami, právě tím je pesimistická méně než všechny generace před ní. Drať se, mimochodem, spletl ve svém slově o pouhou písmenu. Řekl-li, že tato generace bude umět chtít, pak by jistě správněji mluvil, kdyby uvedl, že tato generace bude umět cítit! Cítit, panstvo, to je důležitější, a Drať (co by pensionovaný mystik) ví jistě, proč je to důležitější vzhledem k té menší hloubce rozumové. Máme už v předešlých generacích tolik toho rozumu, že je dnešku z toho mdlo! Máme toho rozumu všude a proto to dle toho vypadá! Jenže ten rozum vykonává funkci tak dryáčnickou, že je lépe, mít ho méně hlubší...

Náš rozum nám říká, že v zásadách a theorii všechno kolem vypadá dobré, ale náš cit nás přesvědčuje, že praxe je vždy a ve všem zcela jiná. A proto nechápeme nesmírnou hloubku té rozumné generace intelektuálů, kteří konec konců nedovedli se svým intelektem nic jiného, než ho nějak, pokud lze nejdřív, prodat »ve prospěch státu«. Z té intelektuální generace před námi je nám přímo špatně od žaludku, už proto, že se tolik zbytečně napřemýšlela a naidealisovala aby se nakonec proměnila ve sfalanx kšeftsmanů, kteří sami sebe hodnotí tak sprostě, že jejich výrobní cena je desetkrát menší než prodejní, jako u nejhloupějšího artiklu jako jsou kšandy. A jestliže my raději máme méně hlubší rozum, t. j. mnohem lacinější materiál k výrobě dalších občanů, pak jsme jen rádi: nebudeme svou vlast tolik stát!

Neděláme světoborných myšlenek, děláme hloupé, bezcenné fóry. I to je důležité pro naši cenu, až si nás bude někdo kupovat, končí-li vůbec!! Jsme raději pouhými tuláky, prostými lidmi; vědomi toho, že naše hodnota je nízká, těšíme se, že nás nikdo nekoupí a tím samotný stát ušetří jen na naši generaci, co doplácí nyní na onu výsostnou a nejvíce moudrou generaci intelektuálů. Je to tak kapku národohospodářská devisa, kterou si klademe jako zásadu pro svoje příští občanství, je to tak kapku přesvědčení, že nesmíme být tak nenažraní, jako byli lidé, kteří opanovali všude, kde se dalo, žlaby a hrnce egyptské v doannění, že jim právem náležel vzhledem k tomu, že je tady

nový stát, který musí býti utvořen — intelektuály... Naše generace, generace těch, kteří dovedou cítit, bude, bohdá, pro budoucnost republiky důležitější než byla generace těch, kteří zdědili po svých předchůdcích zapeklí volutarism: Já jsem byl příčinou, že je republika, já musím tuto republiku mít takovou, jakou si ji představuji — ve svůj prospěch!!

A tak ten pesimism končí zase docela vesele a řekl bych, hodně nadějně. Tvoříme osady, v nichž si žijeme dle svého. Musíme utíkat z města ven, protože zde je mnoho bacillů (Bacillus schüzisticus) a při tom mnoho otevřených žizev (Štursa: Raněný), musíme prchat před příležitostí kavárenského rozumu a vychechtati se v lesích a horách do dlani nad domýšlivostí určité generace, která »destruizovala l' Autriche-Hongrie«. A až se vychechtáme, ona zatím ta slavná generace vymře, protože rozum se mění každých pět let... ale cit nikdy!!

G é z a:

— Co se stalo starýmu Šourkovi, že nechodí ven?

— Ale, byl na flámu, vrátil se až za tři dny a jeho stará měla takovou radost z jeho příchodu, že ho zasypala květinama...

...jenže je zapoměla napřed vyndat z kořenáčů...

lord

— Škautíci, co to tady furt hledáte?

— Ale ztratili jsme tady včera orientaci šefe.

— My máme chatu jako klíčku.

— Dyť vám tedy musí do ní pršet!

„Tatí! Proč je před jevištěm ta roura?“

„Ale kdyby někdo na jevišti plaval, aby to neteklo do Orchestru.“

Cosipo.

Dobrosrdečnost venkovských lidí.

Dobrý trampíř, čundrající se na Podkarpandě, vyhladovělý přišel do statku a povídá:

„Paňmámo, už sem tři neděle na cestě a celou tu dobu sem neviděl kousek masa.“

I votočí se dobrá selka a křikne do svět-nice:

„Anká, přines ten řízek, vokážeme mu ho.“

Fawe.

a - dur:

Kopf:

Na znaku.

Dva bílí beránci
s trvalou ondulací
šilhají po slunci —
svoji kadeřnicí.

Slečinko,
nepřipalte nám naši vlnu
máte dnes žhavou,
tak přežhavou kulmu,
že se vás bojíme víc než-li vlků,
jež číhají v obzorech
v boru.

Dva bílí beránci
s trvalou ondulací
své hlavy tisknou si
v klín lazebnici.

30. VII. 30.

Veis —

Tak, a teď do tý polivky musím
dát ještě ten shnilej citron, aby se mi
nezkazil.

Jéjej tati, co to tady roste?
To jsou **modré** blumy, Pepánku.
A proč jsou teda **červený**?
Protože sou eště **zelený**, a teď
už dostaneš facku.

Neřvou pane hajnej dyk já sem si
chtěl jenom udělat u vás dobrý voko.

Znáš onen malý domek u jezera?

(Chronická rubrika tichopotlašná.)

Dokonalý přerovský paďourel

Předně tě pozdravujeme z hlavního stanu a upozorňujeme, že jsi svou žádostí o radu ztratil věneček, už nejsi paďour, nýbrž trampisko praživé. Pišes o zklamání, tak hádáme, že jsi v posledním tažení puberty.

Tonout a chytat se stébla trampského, znamená hanebně zradit rodiče, kteří ti v potu svých skrání dali život, ty hazardéře se svým dobrým jménem, tiskneme ti pravici!

Anžto máme za to, že bys chtěl přímo vletět do vandrácké praxe, udělej to, jak ti níže naznačujeme. Jsme chátra zlá, neznáme papeže, císaře, generály a kvalifikovanější dělníky — nemůžeme ti tedy říci:

„obrafte se laskavě na naši tamnější organisaci, na našeho vrchního podsekretáře, jenž vám ochotně dá patřičné formuláře“

Když ta pavlač padala, nás chudáky minula, a tak udělej tohle: Vezmi ty kamarády, o jejichž pochopení mluvíš, oblékni je do starých hadrů, jděte v sobotu večer někam daleko, kde jsou jenom stromy, kameny a voda a kde nejsou lidé. Překvapi vás noc, bude hlad a žízeň, budete se třást zimou a v neděli se zmlácení a otrávení vrátíte domů. Na základě té krásy ti kamarádi vynadají a vickrát s tebou nepůjdou. — Ale abychom ti to předpověděli správně: Jeden s tebou půjde přece hned příští sobotu. Toho si važ, je to tvůj jediný kamarád!

Půjdete dva. A jak se máte obléknout, a co je třeba vzít sebou, o to se nestarej ty, ten dobrý kluk si tě první noci udělal poznámky: Staré bufy, záplatovanou košili nebo rozbité triko, sirky, hrnec, zory, něco tekutého (vyjma so-dovky a jiných méněcenných bílkovin), kytara . . .

A po třetí již s vámi půjde hodně dobré vůle. Ta zplodí ponenáhlu účast takovou, že začnete mezi sebou čistit. Až za rok vás bude u ohně dvacet, opečených a neholených ksichtů, harmonika vám bude hrát a děva zpívat smutné dumky, pak nám napiš, jestli jsme tady volové.

Vřelě ahojuje redakce.

**Pane tramp nezanechal jsem u vás něco v chatě?
Bajo. Mizernej dojem.**

Abbé:

Neděle odpoledne, kavárna:
— Jé, co bych teď dal za egyptku!
— Hele, zavolej číšníka a...
— No, snad si nemyslíš, že mu dám za ni 40 haléřů!

Fig.

— Slečno, četla ste „Tisíc a jednu noc“?
— Víte, pane, já rači v noci spím. Jarmila.

Povzdech dámy v Madridu: To je nuda. Již třetí den žádný převrat a býčí zápasy až pozejtří. -y-vi.

— Mně ti dycky de práce vod ruky!
— Že jó? — Mně dou zase ruce vod práce! -fal-

Nesmlouvejte, člověče, to je vůl, kterému by se mohlo říkat pane! Ale tolik peněz by za něj dal pán, kterému by se říkalo vole! Cosino

Divadla vesmědu: 1. Věsta Opavská... 2. Arama: V tom postavení...
EXPRES
Vydání čas. 30 VEČERNÍ LIST
Zítř vyjde NÁRODNÍ IGA
SEDEM

Hergot, co se těm takytrampům na nás furt nelíbí?

Trampové ožrali mrtvolu
Nahý Kř... Noční
na nevinném děvčeti
askla
činné zlo
masáže
hezkou mladou divanku

**TRAMPOVÉ.
II.
Jiříkovo
vidění**

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

FRANTA SAUER:

J. Hašek a naše „revoluce“

Bylo to krátce po příjezdu Haška do Prahy, dne 20. prosince 1920; sedeli jsme odpoledne společně v kavárně „Unionce“. Hašek studentům cosi vykládal o Rusku a jeho družka Šurinka učila se ze slabikáře česky. Tato idylka byla přerušena právě příšedším Klementem, který vpadl do místnosti jako štvaná laň, s očima vytřeštěnýma, upocený, dlouhé vlasy rozčuchané, prskaje jako křeček, a rozkřikl se přes celou kavárnu:

— Četníci právě dobývají dělnický dům! Proletariát prolévá krev! Soldateska rádí jako zběsilá a vy tady klidně sedíte jako staré baby! Fuj, styďte se! Kdo z vás chce nositi po celý život na čele znak zrádce, nechť tady dřepí! Kdo však má ještě v těle špetku studu, ten okamžitě půjde se mnou, na pomoc proletariátu!

Klement, celý uřícený, domluvil; studenti, kteří do té chvíle neměli ani potuchy o tom, co se současně děje v dělnickém domě, omlouvali se Klementovi a ihned tam s ním spěchali. Hašek chtěl také ven, leč Šurinka, tušíc nebezpečí, zastoupila mu cestu.

— Šurinko, neblbni a pusť! Přece nemohu nechat kamarády v nebezpečí!

— Jarušku — tebe zastrelit — co já sama počnu! vzdychala Šurinka.

— Neboj se, Praha není Sibiř. A pak nikam nepolezu — znáš mne!

— Da, da, znám — moc dobře znám — proto zůstaň.

— Není to možno — pusť.

— Jaruško — ne! — a plačící Šurinka chytla ho okolo krku.

— Šuro — nezlob! Co pak jsem malej chlapeček!

— Charašo! Půjdu s tebou!

— Ne! Tady zůstaneš, s Frantou!

Šurinka poznala, že každý odpor je marný, pustila Haška a prosila jen:

— Franci, di, di s Jaruškem a buď moudrý! Přiveď ho sem! Víš, on slabý člověk. Já bojím, že zastrelí Jaruška. Dej pozor — di, di!

— Když jsme došli k dělnickému domu, viděli jsme vcházet do nádvoří četnu četníků v plné polní výzbroji a hlouček dělníků.

Tak jsem se stal s Haškem svědkem trapnému boji o Lidový dům, mezi sociálně-demokratickou pravicí a levicí.

Za pravé křídlo bojovali četníci a za levé hlouček továrních dělníků. Prošli jsme nádvořím; četníci stáli tu v řadě, s ručnicemi u nohou. Nervosní důvěrníci pobíhali sem a tam. Hloučky dělníků rozčleněně diskutovaly. Padlo hodně ostrých slov, ale jinak byl klid

— klid před bouří... Ilašek pozoroval vše se zájmem žurnalisty a pak náhle řekl:

— Franto — pojď! — a táhl mne za rukáv ven.

— Kam?

— Do „Unionky“ k Šurince.

— Jdi, ale já zůstanu zde.

— Nemá to smyslu!

— Počkám, co se bude dít.

— Nesmysl! To je přece jasné, jak to dopadne.

— To nemůžeš vědět.

— Leda, že bych byl trouba jako ty!

— Co teda soudíš?

— Že četníci na daný povel zakročí svou mocí.

— K tomu nedojde.

— Vole! Dyť je to sehraný, jak se na to podíváš, hehehe.

— Jardo, to by byla z toho pěkná mela v celé republice.

— Houby bude! Tady padne pár ran, četníci vytlačí dav z nádvoří na ulici, lidi si trochu pohubujou a pudou spát.

— To já myslím, že by se to tak lehce nespravilo. Lid by byl pobouřen, stávkoval by, a mohlo by se to vystupňovat až k revoluci.

— Hehehe, u nás a revoluce! K smíchu!

— Proč?

— Poněvadž jsme holubičí národ.

— Který si právě vybojoval svou samostatnost.

— Kde a jak si ji vybojoval?

— Přirozeně za hranicemi, v Rusku, v Itálii, ve Francii...

— Tomu ty nerozumíš. Byl jsem v Rusku a také v legii a vím, za jakých okolností vstupoval český člověk do legie, ale to ti povídat nebudu, poněvadž je to kapitola sama pro sebe. Jen to ti řeknu, že všechny vlády, které stály v boji proti Němcům a Austriákům, daly svolení k formování českého vojska až tehdy, když ho potřebovaly k svému prospěchu. Tak se stal náš člověk se svolením čtyřdohodové mocí — revolucionářem... Našinec umí dobře sloužit, poslouchat, umí poctivě dělat žoldáka, žandarma, sluhu, dienstmana, policajta, ale nějakého revolucionáře? Kam tě vede slepá vášeň!

— Kdyby to tak bylo, jak povídáš, sloužil by národ Habsburkům do roztrhání; a přece tomu tak nebylo.

— Kdyby Karel nebyl pitomec a jeho diplomati blbeci, sloužil by i dnes náš národ jemu...

— Jardo, já tady zůstanu a ty jdi k Šurince.

— Dobrá, zůstaň. Aspoň se přesvědčíš, že to tak dopadne.

Ilašek odešel, já zůstal v „Lidovém domě“. A dopadlo to tak...

Druhý den byla vyhlášena v celé republice stávka. Padly výstřely a tekla na ulici krev. Lidé byli zavírání a propouštěni z práce. Toho dne šel jsem s Ilaškem do Prahy. V Hybernské ulici narazili jsme na kordon četníků, kteří uzavírali celou ulici. U „Lidového domu“ povídám Ilaškovi:

— Vidíš, Jaroušku, že se včerejší zakročení neodbylo tak hladce, jak jsi předpokládal.

— Poněvadž mě nenapadlo, že budou vedoucí komunisti takoví janci, a že tak snadno skočí na špek. Copak takhle se to dělá? a Ilašek si odplívl a s humorem řekl:

— Udělat to tak někteří tovaryši komisaři v Rusku, Lenin je nechá zavřít.

— Proč?

— Pro blbost!

— Tomu nerozumím, Jaroušku, myslím, že hájí svoje dobré právo.

— Právo má ten, kdo má moc! Podívej se na ty baionety — to je právo! Holé ruce, šteková huba a prázdný žaludek, to je — hovno!

— Ty tedy nevěříš v sociální revoluci?

— Človče, jak pak ne, vždyť jsem pro ni také dělal, ale u nás v Čechách ji proděláme tak, jako 28. října v roce 1918.

— Pročpak?

— Protože u nás nebyli, nejsou a nebudou — revolucionáři!

*

Z knížky Franty Sauera „In memoriam J. Haška“, kterou obdržíte v naší redakci za Kč 9.—

A ty nejsi sobec?

večer — když jdeš spát
čistým svědomím se dáváš kolébat
den byl krásný
té babce
v naší ulici jsi pětník daroval
na chlapce
jenž housku vzal
jsi policajta zavolal
ohlgátní korunku jsi věnoval
u veselého stolu
na novou sokolovnu
na menšínovou školu
na zimní palác příští — na choré děti
na kostel
málo jsi kouřil a vystříhal se alkoholu
večer tě za to vítá klid duše
a postel
a ty nejsi sobec?
večer — když jdeš spát
čistým svědomím se dáváš kolébat
v tu dobu dole v ulici
otrhaná holka stává
podivným způsobem si chleba vydělává
své hadry navání — za vrstvu pudru
šedivé tváře skrývá
obočí holí a místo něho
maluje si čárku
na rohu dole přešlapuje:
kde mne čeká skýva?
vyspím se dnes?
či zas noc prosedím
na lavici v parku?
na kolemjdoucí kývá
pamatuješ?
jednou jsi ji za bradu vzal
zle o taxu se s ní pohádal
a pak jsi jí sprostě vynadal
nechtěla slevit — potvora
a ty nejsi sobec?
po lázni s masáží
po vydatné večeři tě ukolébá svědomí
v tu dobu chudšas o drohty žebře
nahý toulá se pasáží
ale co budu povídat?
kolik je těch
jímž můžeš chvilku štestí dát
večer — když se mazlíš se svým svědomím
zajdi pro někoho z nich:
pro děvku nebo tuláka
pro opuštěné děcko
pro někoho kdo nezná smích
dej mu kousek chleba jenž od večere zbyl
zhylou trošku čaje již jsi nedopil
dál pokvete tvůj břich
nech ho ohřát u tvých kamen
nech ho vyspat na podlaze
nepřijde to drazo
a až poznáš pohled plný vděku
já si svou otázku nechám:
a ty nejsi sobec?

Paďour: pane škaute máte voheň? já bych si chtěl zapálit cigáro.

Tramp: a vod čeho radíš, vod sirky, nebo vod zapalovače.

Paďour: mně je to jedno.

Tramp: jen si vyberou.

Paďour: tak prosím vod zapalovače.

Tramp: ale to by museli přijít pane paďour až po prvním, až si ho koupím. Ale sirky mám v kalhotách.

Paďour: tak teda prosím vod sirky.

Tramp: ale von moje kalhoty má oblečený můj brácha. Tak musejí chvilku počkat až se vrátí.

Paďour: a kam šel?

Tramp: ale čekám ho každou chvilku, von odešel jenom v mobilisaci v 14 tēm roce a od tū doby je nezvěstnej. -ý-VI.

K národním válkám v Číně.

Povídal mi Nathán Kronfeld:

— Hergot, štěstí, že sem žid a bez vyznání. Jaký to musí bejt pitomý v tom nebi, dyš v samotný nebeský říši se to furt vraždí a pálí...!
lord

Na koncertě:

— **To je paní civilní inspektorka - strážnicka, Bethovenova sonata.**

— **Která? ta v těch růžovych s tou aplikací?**
-ý-VI.

Vrcholným příkladem účinné americké reklamy jest obchodník LEDOVOU KÁVOU, který zemře na SLUNEČNÍ ÚPAL.
—ý— VI.

— Paničko, potřebovali bysme na zimu melouny, asi tak za 50 kaček. Kolik byste nám jich dala, voni by se tady pro ně stavili kluci?

— To podle toho, jak sou těžký.

— No, Fery má asi 50 kilo a Bugir do brej 80...!
lord

MÍČE

pro kohanou, volleyball, házenou atd

BOTY KEDS

Kč 9.-, 48.-, 85.-3

Potřeby pro tramping.

SPORT-SVOBODA-PRAHA II.,
ŠTĚPÁNSKÁ UL. 40. — TELEFON 283-83.

Judge:

— Jenom aby nám neflák bombu do četnický stanice, dyť tam máme zavazadla!

T ů m a:

— Že už konečně deš — dvacetkrát aby tě člověk volal!

— Jenom devětkrát, já sem to čítal.

Přived si tuhle dobrý tramp Ferda do boudy dífku z po-
čestné rodiny pačourské. — Zeptala se dífčina cudná:

„A kde budu spát?“

„Na moji posteli.“

„A vy ?? ?“

„Já? — Na svojil!“

šerif franta

TROCHU LOGIKY

Tramp, kerej by chtěl nosit odznak orla, sokola nebo skauta je nemožný monstrum. Tramp, kerej má prachy nebo pochází ze třídy, kerá má peníze anebo nosí tyhle od-
znaky, je zpravidla taky blb. Netvrdím to o všech. Já sám znám kluky, kerý mají prachový táty a kerý čas, kdy ne-
trampujou, drou latinu nebo římský právo, znám kluky, kerý sou soudními zapisovateli, učitelý, úředníky bank a
důstojníky čs. armády (áno pane censor sou, ale čuchejte), znám moc kamarádů, kerý nikdy nemůžou vystoupit ve-
řejně, ale věří nám jako my jim.

A přece jenom je těchto trampů málo. Sou to naši dobrý kamarádi a jejich gesto, s jakým zahodili styky s měšťáky a podali ruce proletáři, musí vzbudit úctu. Čest vám kluci — věrnost za věrnost, ale jádro trampstva tvoří přece je-
nom třída dělná, tvoří je mladý lidi prodchnutý kamarád-
ským duchem, prodchnutý nenávisti proti všem co dechá nacionalismem a měšťáctvím.

Tramp je kosmopolita. Je docela možný, že se někdy vyskytne nějaký idiot, kerej si založí časopisek a bude propa-
govat »stranu trampů Čs.«. Je docela možný, že sežene se pár cvoků, kerý vyzebrají na tatinkách a mamičkách pár floků a dají to dohromady a založejí si časopis, kde budou potírat nás, budou se pokoušet udělat jakejsi pro-
gram, sobě nadělají jména a utuly a budou si otiskovat svoje vobrázky, aby mchli fíct, že taky byli v novinách.

To jsou možnosti. Jistota je ale, že nenajdou hovada, kerý by se s nima sčuchli. Těch pár ubožáků, kerý si říkají Tramp a při tom se pokoušejí dělat nějakej státotvornej program znamená zrovna tolik co pan Jelínek, kerej mě vlez do cesty a s kerým sem musel ztrávit pár večerů u stolu venkovský hospody. Měl bílý katata, bílej svetr a výraz cucajícího telete. Jsa odchován úvodníky Nár. Lis. a Šejdrem, rozhoupal vobčas svoje vopuchlý pysky a po-
koušel se svejm vepřovejm vočím dát výraz hněvu, dyž turdíl, že národ náš musí potřit všechny němce ale napřed že musí povstat proti těm, co mládeži berou jejich vlaste-
necký smýšlení.

Byl to takovej ubohej blboun nejapnej, kerej ani nepo-
zoroval, že mladý chasníci, kerý kolem něj seděli a nad kerejma se nafukoval, sou proti němu stokrát chytřejší a orientovanější, což vyjádřil stárek ze mlejna moudrejma slova: Ten bū. by se v tom bílým svetru hezky vyjimal v hajzlu.

Proto já rozhodně popírám jakoukoliv krisi v trampingu. Tramp je dnes veličina. Je velikej tím, že je tvrdej a nejvíc nám prospějou chyby našich protivníků. Ruku na srdce kluci. Kolik z vás pochází ze čs. skautiků? A vidíte, státní skauti to je přece důkladná organizace a vypověděla nám dokonce vyhlašovaci válku. My se ale na ně nezlobíme, protože nám svojí ubohou politikou vlastně dodávají nový správný kluky. A tak to bude s všema těma organizacema a sdruženima, očistnejma hnutíma včetně. Kluk si k tomu čučne, pozná ty ubožáky co to patlají, pak se na trampu potká se správným klukem a zejtra trampčí co by my. Vy kluci rozlezli po světě. Buďte trampy a dobrými kamarády. Dělejte si dál svoje práce, ke kterejm vás postavil život. Učte a učte se, živte svoje mámy a dyš to nejde jináč, třeba se vožeňte.

Ale pamatujte: Naším kamarádem je každej trampsky, volně a svobodně myslící člověk z celého světa. Náš nepřítel je každej, kdo nám chce do hlavy vylouci něco jiného.

Staněk:

— Co ste v civilu?
— Sím legionář!

— Jak to přijde, že ten Melich je věčně švorc!
Vždyť mu ta blbost musí hodně vynášet.

— No jo; ale když von si nechává každej den žehlit voblek.

— ? ? ?

— No, přišti tejden prej začne! Far West

— Pane Sauer, pane Sauer, vy ani nevíte, kam vás přivede ta vaše nezkrtná touha po alkoholu?

— Do hospody — vašnosti.

— Zda víš, jak se zbavit komárů?

— ? ? ?

— To máš tak. Dyš přilítne komár, tak ho necháš klidně bejt. Von si sedne a chlastá, furt chlastá až je mu špatně a začne zvracet. Dyž to ty druhý komáři viděj, tak myslej, že to není dobrý a už na tě nelezou!

Veden snahou po hygieně, konpil si Džery do chaty plivátko. Krásné, modré, emailované, inu k pomilování. Jde okolo Zrzek a s gu-
stem si plivne do plivátka, až se otočí kolem osy (to plivátko).

Džery zrudne a zařve:

„Ty, holomku, plivej na zem, to je jenom pro hosty!“

Suna side.

V jednom listě byla anketa na toto téma: „Co byste dělali v případě války?“ kteroužto otázku měli zodpovědět českoslovisovatelé. — I vzpoměli jsme si, že i my se zeptáme našich Bodrců-Trampů, a telegraficky jsme se všech ptali:

Co byste dělali v případě války?

Co bys dělal v případě války stop odpověď stručná a obratná stop redakce trampa dvě stopy načež jsme dostali tyto odpovědi:

- Šerif Franta** (leteckou poštou):
V případě války nastoupím ke svému pluku a půjdu ihned do pole. Miluji polní poštu!
- Šerif Bogán** (na lístku z Mariaszell):
Především pozdrav z míst posvátných... V případě války jsem ochoten přijmouti jakékoliv zaměstnání u válečných dodavatelů. Složím kauci. Žádám pouze desetiprocentní provisi.
- Šerif Mycerah** (pomocí poštovních holubů):
V případě války jsem rozhodnut jít bojovat. Leda že bych měl tu smůlu a byl pod míru jako v míru.
- Eman Trojan** (nevyplaceným telegramem):
Bude-li válka, přijdu se na to dívat s Feldherrnhýglu, páč mám rád srandul
- Šerif ze Silver Star** (na dobírku):
Jsa důstojníkem v záloze, připnu šavli a půjdu bojovat. Padnu-li, prosím o zvednutí a odevzdání v šatně.
- Zdánka Ančik** (dostavil se osobně, umyt, hladce oholen, střízliv a staten):
Řekli mi, že bude válka. Přicházím, abych prohlásil, že jsem se nezměnil od té doby, co mne při odvozech neodvedli.
- Karel Konrád** (na rubu saldovaného účtu sdělil):
Vypukne-li válka, napíšu válečný román, v němž budu věštit slávu Prahy. Doufám, že zbraně mohou být rozličné, jenom vůli všichni mějme svornou.
- Šerif „Nadějí příštích dnů“** (na obalu ze Smetolu):
Bude-li válka, jsem frajtr. Die toho soudím, že... (další slova nečitelna).
- Bidlo** (nakreslil obrázek s tímto fórem):
— My dva jsme v tu dobu na mírové konferenci...
- Šerif Gigolo** (na stránce „Trampa“, graficky upravené panem censurem):
Bude-li válka, padnu... a sice do mdlob, protože jsem se těšil na nové zemětřesení!
- Šerif z Sone Walley** (na korespondenčním lístku — ale nevyplacené):
V případě války si vyprošuji, abych nebyl vydáván za neznámého vojína, ježto by mne mohl po letech prof. Matiegka poznat!

Originál angl. dulbox
195' - až 218' -
Joroslav Bohata

Anglická obuv,
S M Í C H O V,
Nádražní 18.

- Jarka Mottl** (na gramofonové desce Homocord):
Jestli to bude na facky, tak dul
- A - dur** (při kytáře):
Ne válka, má milá,
ale řadra
tvá bílá —
by mne zabila,
Kofila.
- Karel Melíšek** (telefonicky):
Ovšem, stal bych se legionářem.
- Géza Včelička** (napsal na Hladové zdi):
Ano!... Co bych dělal?
- Šerif z Waikiki** (bezdrátovou telegrafii):
V případě vypuknutí války trvám na tom, že musíme dle hesla staříckého vůdce: Vydržet! Neklesnout! Zvítězit!
- Šerif z Oklahomy** (dlouhé psaní bez známky):
V pádu-li, že začne válka, budu dělat, abych přišel do válečné školy, jelikož válku ještě u nás nevyučovali.
- Kuzma** (ústně do diktafonu):
Válka? Ovšem. Uvidíme... co se dá dělat! Apropos: Nedá se to zařídít tak, aby mír nebyl takový jako ondulace, to jest trvalý?

Povídá si pan hospoda:

— Jsou to ale divní patroni tydle tram-pové. Furt jaká je u nás dobrá voda, a když jim ji přileju do piva, tak je rámus, že to prej není k pití. Indan.

8./III. TRAMP č. 5 1930 str. 5.

„Vy tady vůbec nevětráte?“
„Voni chytřej — kde vezmu vítr?“

Kreslil: Staněk. Napsal: Sigma.

8./III. 1930 TRAMP č. 5.

— Prosimvás, nač vy ženský potřebujete tolik peněz? Nepijete, nekouříte a ženský jste samy.

Kreslil: Weiskopf. Napsal: Nora.

30./VII. 1930 ŠEJDREM čís. 30.

— Vy ten byt vůbec nevětráte, co?
— Voni chytrá — a depá vezmu vítr, he?

Kreslil: ? Napsal: ?

30./VII. 1930 ŠEJDREM čís. 30.

— Já se ti, holka, divím, nač jen potřebuješ tolik peněz. Piješ málo, nekouříš a ženská seš sama.

Kreslil: ? Napsal: ?

Zjistil —ý—VI.

Drby z čundrů,

REDAKČNÍ.

Hošové, nenadávejte, není-li ihned váš diskusní nebo drbový článek otištěn, protože toho máme spoustu. Uveřejníme všechno postupně. - Dlouhých věcí je, pravda, fůra. Chybí nám jedině: fóry! Jelikož Melich je touto dobou v sesterské Francii a vrátí se za 14 dní, můžete do té doby nadávat náhradníkovi. - Tak nezapomeňte vtipkovat na oddanou — redakci!

Nové osady:

T. T. K.

- Swannee Riwer v Praze.
- Rio Negro Klokočná.
- Piupa, stanaři Ervěnice.
- Zelený Wigvam (omlazená) Strakonice.
- A. V. S. v Pikovicích „na Rafandě“.
- Avion v Moravském Krasu (poslala oznámení veršované, což si pro podruhé vyprošujeme!).
- „Stará Zášť“ proti paďourům v paďourském Hronově (jó, to je vodvaha!). Schůze každý den u šerifa.
- Santa Puelo fusovala s likvidovanou Bim-Bam-Bulou v Mostě.
- Lososi Údolí u Zbraslavic se sídlem v Kutné Hoře. (Trampíři k návštěvě vítáni.)
- A nakonec 99. osada „Nočních vlků“ v Batově Zlíně. (Kluci, at je vás taky brzo 99!) — Konec úředních zpráv T. T. K.

• Slezina severních trampů na Kostomlatech u Milešovy ve dnech 16. a 17. srpna 1930.

Dne 30. července slezli se zástupci podepsaných osad. Usneseno uspořádat slezinu, jak výše uvedeno. Kdo může, přijde už i 15. srpna, anebo nám pošlete aspoň hnusný trampský pozdrav! Neslibujeme nic, ale snažíme se hustě.

Kamarádi ze všech koutů severu, jihu a jinech „vetrovejch“ stran, přijďte k nám. Těšíme se na vás a na tu melu a počítáme, že nás nezklamete!

Nebojte se kluci, paďouři a fašisti mezi trampy na severu žádný nestrpi-me a slezina je připravena jen pro správný kluky!

Huronský řev vás uvítá, až vám budem tisknout nohavice! — Ahoj!

Osady:

Amur, Azerbejdžan, Bajkal, Čimboraso, Čanada, Frunze, Hawai, Hinduras, Hispisy, Hudson, Kavkaz, Madagaskar, Oregon, Pamůr, Turksib, Santa Puelo, Uragan, Ztracená Varta.

„Spojené osady Sonora“ (Sonora, Oswegon, Gateway) oznamují do Olomouce klukům ze „Silvestrisů“, že pastoušek jejich milény, kamarád „Černý Orel“, zakotvil u nás v hangaru. Celkem možno říci, že osadě své čest dělal.

Posíláme spoustu ahojů šerifovi „Ade-lajdě“ na jeho vopchodní čundr. A čekáme jej s jeho vosadou za 14 dní, t. j. f našom lágru u Starce.

Osadě „Kamarádi“ v Pikovicích: Kluci, doufáme, že ten potlach 28. září bude, ne?!?!

IV. Velkou turistickou soutěž amaterů pořádá v neděli dne 31. srpna 1930 redakce časopisu „Cyklista“ na trati Praha-Beroun-Praha na 50 km o velkou cenu Torpedo fy Fichtl & Sachs. Start u km 4. Praha-Košíře, Hlavní kontrola u km 29 v Berouně, konečný cíl v Praze-Košířích na km 4.

Osada „Kansas“.

Oznamujeme všem kamarádům, že obnovila svoji činnost stará osada Kansas na Kocábě. Jejím šerifem byl „Emil Tobby“.

Sleziny konají se každý pátek o ¾8. hod. večerní v rest. pana Soyky, Praha VII., Dělnická, (vedle děln. pekárny).

Dotazy na adresu: Emil Kratochvíl, Praha VII., Dělnická 4.

Pozdrav z čundru osadám: „Marian, Margaret, Havai, 13, Pesikom“ a „Osaměle hvězde“ v Brně a poděkování osadám „Orkán“ a „Rezavé filce“ v Kolíně. Frudy Táta, kapitán Villi.

Osada Údolí Netopýrů konala dne 28. července obvyklou čtvrtletní schůzi, při níž zvoleni byli novým kapitánem kam. Mirka Vostrý, pokladníkem kam. Charley O'Rawlins. Za nového člena přijat byl starý přítel osady kam. James Ch. Fiala.

Děkujeme tímto kamarádu Hodkovi vel. prázd. kol. P. P. D. za poskytnutí noclehů a pohoštění na našem čundru republikou.

Emil a Láďa z Gigantu.

Dandymu ze Žižkova!

Té dost, že si se už pustil zas těch máminech sukni a utíkáš se trochu podívat po tý zeměkouli.

Těšíme se, že zavítáš na tom čundru taky do naší osady, do svý rodný chajdy, gde si podrbáme (né nohy) ale na Librajdě, Medasu, Sázavě a vo celé redakci.

Kluku, mám takovou radost, že sem štont rozházet tu pocadu pod chajdou a vyhrabat tu flandu toho alaše, co sme tam tenkrát spolu vrazili při stavbě a tu slezinu řádně zapít. Ha-hoj!

Hoban of Hobo.

Ostravští Hobové byli potěšeni dopisem od svých kamarádů Andyho, Haramulky a Hurvínka t. č. tam za tou louží v Buenos Airesu. Děkujem Vám zlatí kluci za tu milou zprávu. Dopis řádně došel až do chajdy. Vandroval akorád měsíc na cestě. Přejeme Vám ze srdce hodně dolarů a řádné linžerování. Těšíme se na Vaše články v Trampu.

Čan-Čan-Čan, Hoban of Hobo.

Osada Colorado děkuje co nejsrdčněji za přátelské přijetí na svém čundru kolem hradu Veveří těmto osadám: Vrabčáci, Marion, Peticon, Hawai, Boris, Benton, Erotikon a Žabáci. Ahoj! Za Colorado boys

šerif John.

Značka: „Černé oči“. Jste vítána. Každé úterý o 8. hod. več. u domu jednatele. Přijďte určitě. Ahoj! Colorado boys.

Dvům hošounům z osady „Ophír“, Medník, t. č. na čundru. Stýská se nám po Vás, Vy stateční hošouni. Nezapomeňte na Váš slib a vozvite se nám v Trampu, kam Jste se až dočundrali. — Hoši, máme přišernou radost, že Jste nás zde v Brně navštívili. Splkli jsme si vespolek, bohužel jen u mne v atášku, ale, bylo to dobré. Škrkavka stále mele o Vás, jak jste správní kluci. Jak jste dopadli u Kapucínů a na Špilberku? Nestydte se a vozvete se!

Za osadu „Limpopo“

Crhoun, šerif.

Do Bratislavi a obci přifařených! Spí to, ten náš tramping, vidte, kluci. A není divu. Bratislava, město tří národů, ve skutečnosti nemá společnost a takové obyvatelstvo, které by mělo tramping v oblíbě a které by vůbec na trampování mysliilo. Je v nás tady už trochu té orientální netečnosti, vlastně správným jménem lenosti.

Co tomu říkáte, když se jednou sejdeme a povíme si o tom něco, poznáme se a tak si ulehčíme vzájemně.

Máme tu osadu, Waikiki, a jsem přesvědčen, že jistě se najdou ještě správní kluci, kteří také udělají buď novou osádku anebo k nám přijdou.

Myslím, že nejlepší by bylo v neděli, dne 17. t. m., nebo některou neděli příští. Čekám Vás, kluci, každou neděli ráno u Malého Dunaje. Upozorňuji skauty a jinou podobnou chásku, že s nimi nepočítáme a asi by to divně s nimi dopadlo. Tak Přijďte, kluci.

Ahoj!

Waikiki.

Spojené osady „Dachwood“ na horním toku Kocáby děkují tímto osadnímu domovníku Jasanovi a Wildovi Bačkovi z „Rewastonu“ za vyvinutí nadlidských sil při dopadení zloděje trampských chat, zastihnutého právě v nejlepší práci, plně ozbrojeného. Uvědomíme-li si, že dopadení, spoutání a odvedení pachatele na četnickou stanicí odehrálo se kolem 1. hod. noční, je tato služba, prokázána naší redakci, tím cennější, což uznáváme a voláme našim hrdinům mohutné trampské Ahoj!

Spojené osady „Dachwood“, Kocába.

Zajímavý soubor:

Co rmoutilo slavného herce Dessessarta, byla jeho veliká tloustka. Jeho kamarád Dugason zavedl ho jednoho dne k ministru: »Pane,« pravil Dugason. »komedie Francouzská se dověděla o smrti slona v cirkuse; prosíme vás tedy, moji přátelé a já, abyste laskavě udělil ovo místo Dessessartovi v odměnu za jeho služby.«

Osad a redakce

Dessessart rozzuřen, vyzval Dugasova na souboj; když se dostavili na místo smluvené, řekl mu Dugasou: »Příteli, telencto je nerovný boj. Povrch tvého těla je desetkrát širší než můj; nakreslím ti na břicho křidou kruh; bu deme se bít mečem a rány, které pujdou mimo ten kruh, budou neplatné!«

Tento žert rozesmál svědky i Dessessarta a k souboji už nedošlo.

Z franc.

Děvče na osadě

Milča přišla mezi nás asi před rokem. Přivedl ji Standa, náš šerif. Do té doby byli jsme stále sami, čtyři kamarádi, Láďa, Standa, Franta a já. A když Milča přišla, rozhodli jsme se, že budeme opět sami. Ale již potom tři — Láďa, Franta a já. Standu chtěli jsme vyhostiti z naší party. Standa byl ale a je dobrý, zlatý kluk. Není takových mnoho. Nemíváme nikdy daleko ke skutku, ale tenhle skutek nám trval dlouho. A nedočkali jsme se ho. Loučili jsme se kolik týdnů — se Standou — a přivykli jeho děvčeti — Milče. Milče plavovlasé, modrooké, útlé, Milče, která chovala se k nám obhroublým chlapům tak nějak úžasně mile a něžně. Milče, která, ač často dosti ostře dali jsme jí znáti, že je vetřelcem, nezměnila své chování. Milča nad námi zvítězila. Byla uznána za páteho člena naší party a Standa nás tehdy, když jsme mu toto rozhodnutí řekli, jednoho po druhém objal a zpil se pak do němoty — po prvé od příchodu Milči.

Milča stala se osadníkem. Osadníkem, který bez reptání převzal na sebe povinnosti mu připadající. Osadníkem, který nebyl rozmazlován — ale byl vážen — Milča byla a jest naším kamarádem — tak jako my čtyři — Standa, Láďa, Franta a já. Má stejná práva.

Standa a Milča jsou milenci. Milenci, kteří jsou si vědomi toho, co jeden druhému mohou dáti — milenci, kteří jsou ochotni patřiti jeden druhému bez výhrady. Co je od toho zdržuje? Víím, že to není falešný stud, víím, že to není tak zvaná morálka. Co je to? Řekl jsem to jednou večer u ohně Standovi. Řekl jsem mu — Stando, nač ty okolky — nemáme předsudků, Milča neztratí u nás nikterak na ceně. Standa odpověděl až za chvíli. Řekl: Jsem tramp, chudý kluk. Nemám než čest a dobrou pověst. Vezmu si Milču za ženu.

A chci, aby měla věnem aspoň tolik co já. Čest a dobrou pověst. A já pocho-pil co je to. Láska — úcta. Stiskl jsem tehdy Standovi za ta slova pravici. A Milča jest naší kamarádkou, kamarádkou nejmilejší, dále. Byla by jí stejně.

Byl jsem jednou hostem na jedné osadě. Je to tam jako u nás. Šerif osady má tam své děvče, Anču — chudou švadlenku — slabou — snad i nemocnou. Anča přidala pár stovek na chatu. Ze svých úspor — vypichaných korunek. A přidává stále — svoji dřinu. Je na ni zvyklá.

Šerif je státním úředníkem. A mimo něj jezdí na osadu 10 až 12 kluků, kteří mají dosti času a pružnosti pro kopanou, plavání, volley-ball, tennis atd. A Anča chodí sama pro vodu. Anča schání a seká dříví. Chodí nakupovat. Vaří pro všechny — uklízí palandy. Šerif má maturitu. Na Anču je hrubý, hrubý až mě samého to bolelo. A Anča otupělá, ponižovaná, dělá služku jemu a dvanácti jeho kamarádům — zdravým klukům — kteří nejsou tak docela gentlemany

Děvče na osadě. Je kamarádkou. Je osadnicí. A musí se s ní také tak jednati. Jsou to chlapi dva skutečné případy — a já nepochybuj, dle kterého z nich se řídíte. Vždyť Vy dovedete si vážit nejen svých kamarádů — ale i kamarádek.

Kazatel.

Kanadský žertíky a Gumarádi.

Mám podezření, že první kamarádskej žertík vyšel z rukou Cinty a Mrože. Kdo je viděl při práci, ten mi dá jistě za pravdu, neboť takovou originalitou v žertíkách se můžou chlubit jen Gumarádi. Kamaráde, máš pěkněj klobouk? Přijď k nám na osadu a nebude ho více. Cinta si vycvičil k tomu účelu Jirku a ten ti ho tak předělá, že ho radši hodíš do Radbuzy, než bys to vzal ua hlavu. Kolik kluků, osad a mastňáků proklíná cvičený ruce tří Gumarádů.

Jejich umění však vyvrcholilo minulou neděli ve vlaku, kdy pět zprzněných klobouků v nepravidelných intervalech vvlitlo z vlaku na trať, za velkých protestů hrozeb postižených.

»Brčko, nech si vysvětlit vod Cinty, jak se to mohlo stát, že z tvého »Savo-ye« ti udělali hasičskej klobouk tak zvláštního střihu (krájení). A eště se ti nelíbil. Heleď se! Jestli nákej vandrák najde všech pět klobouků, tak buď jistej, že ten tvůj bude nosit jenom pro

neděli. Ta krása a ta elegance! Vidět ho tak Čekan! Celá Praha by ho nosila! Prozatím čeká někde na chroští až bude objeven.

Radím těm, kteří čekají návštěvu Gumarádů! Hosty uvítejte v plavkách, na kterých se nemůže již nic zkazit.

Nikdy je nenechávejte samotný v bouři, neboť by se vám mohlo lehce stát, že by ste taky stavěli znova a vod základů.

Naprosto neškodnými je však uděláte, když: Cintovi, bude jeden vyprávět vo pohlavních nemocech, Jirkovi stačí, když mu sundáte brejle a je hotovej vobraz bídy, Mrožovi připomeňte, že je šerifem a uvidíte, jakej bude slušnej.

Vostatní si usadíte, když:

Brčkovi dáte dámskou vobsluhu, Čubovi nákýho pejška (aby zahrnal milostný touhy), Kamarádovi ztlacenou klec a dobrej semeneč, Můře nákej ondulační přístroj na ty jeho bujný kadeře, Sosá-kovi vodičku na vlasy, beztak už nemá žádný, a já z Ankou můžeme jít hrát football.

Tony.

Oldřich Voll:

Tuláci života.

Bratránci a barabové. — První regulují řeky — druzí staví dráhy — obojí jsou tuláci. Tuláci, kteří se potivě dřou, ab vyvdělali na chleba a na polévku, na boty, kalhoty a košili a na kořalku. Pivo je slabé, víno je drahé. Ve své boudě z hlíny a roští jsou spouštěny ruce, když je hlad a není na kořalku, ale na místě nevydrží. Měsíc — dva — to stačí. Pak jdou jinam. Vědí, že je nečeká nic jiného a lepšího, než co opustili — ale jdou — musejí — tuláci života. Starý Vorák, Klement, Kazimír, — Čech, Maďar a Slovák — Müller, Fedel, Molinarič — Němec, Ital a Slovinec — ti jsou na každé stavbě za rok aspoň dvakrát. Cesta 100 km je jim hračkou. Žene je tulácká krev. Vědí, že musejí dít, aby neměli hlad anebo nemuseli krást — ale jdou bez dlouhých úvah. Jejich životní filosofie je prostá, ale nezná kompromisů. Ve své skromnosti životospřávy jsou nenapodobitelní, ale na pestrost prostého a tvrdého života jsou hrdí.

Starý Vorák dovede večer u ohně před Kolibou vyprávět tak zajímavé a poutavé příběhy ze svého dobrodružného, ale tvrdého života, že bys ho poslouchal do rána — Alpské tunely,

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci neilépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 49.

Ceníky vetešnického zboží zdarma

Dunaj, Labe, Egypt, Polsko, Rumunsko — to vše jsou místa, kde se dřel a o nichž nenuceně povídá, jako by to nevyhnutelně měl určeno prožít. Vaří si v hrnci nad ohněm polévku, drátem se šfárá v ohni a povídá. Prostě, bez ješitnosti — tak, jak to žil. A zde cítíš, jak jsi malicherným se svým životem 20ti let a mlčky se snažíš projevit úctu a upřímný kamarádský vztah k tomu dědovi, který sice už ukončuje pomalu

svůj život — a je spokojen. A kolik let budu ještě žít, tolikrát sběhá ještě všechny stovky — Tulák života.

Malý oznamovatel.

Koupím chatu - srub, kdekoliv, v dobré poloze, blíže řeky. Nabídky do adm. t. l. zn.: „Cena“.

Za inserty redakce neodpovídá.

+ EI - RÓ +

zákonem chráněno. Upraví Vám rychle bez přerušení zaměstnání **veškeré poruchy městků** za Kč 24,- a 65,-, pro zastaralé poruchy Kč 120,-

Louisa Roudenská,
diplom. porod. asistentka s dlouholet. praxí z kliniky prof. dra V. Rubesky.
PRAHA II., JUNGMANNOVA tř. 4. přízemí.

V en —

Tady je ale blbý koupání. Samá hloubka — člověk si ani nemůže zaplavat!

„Já sem švarnej mysliveček,“ povídá pan Lesalov, „já sem jednou střílel jelena do hlavy a von eště 150 kroků běžel.“

„To je toho, to já viděl člověka a tomu rozbili sekýrou docela čelo a von eště šel domů a je furt živ.“

„Jéžíš, a jak to?“

„Dobře — ale pak holt už na něj nehrál.“
Jarmila.

Učitelka: Dugasi, nestydíš se? Jít do školy neumytý! Hned jdi zase domů!

Druhý den přišla celá třída neumytá do školy.
Nora.

- Co to vopisuješ z té knížky?
- Ale dopis — snoubence.
- To musíš opisovat? To nemůžeš napsat, co si myslíš?
- Nemůžu — vono by to bylo moc sprosý.

Tuhle jsme slyšeli dompteura cirku Gleich řvát na svého syna:

— Esli, ty holomku, eště jednou vlezeš do té klece a nenecháš toho lva napokoji, tak na tebe pustím psa!

Nora.

Měl Icik se Sárrou rande a vyjeli si na kole za Prahu do lesa.

Povídá Sára: — Icik, mně je horko, a svlekla si šaty.

Po chvíli opět: — Icik, mně je horko a dala dolů kalhotky.

Po chvíli opět: — Mně je opět horko, stáhla košili a vrhla se k Icikovi.

Vzdech.

— Icik, vem si, co chceš.

A on si vzal její kolo.

B. II.

— Se ti divím, Bóbino, že si na mě furt tak urnecky.

— Urnecky — urnecky?

— No, urputna — to je furt putna!

Hoban

Šel jest monsignor Šrámek po moravských dědinách, aby poznal smýšlení lidu. Přišel On jest k statnému horalovi s bodrým pozdravem „Pomáhej Pán Bůh. Tak co, pantáto, máte tady také komunisty?“

„Co je to, prosím vás?“

Í zaplesalo srdce dobrému pastýři a dí:

„To jsou ti, co nechťejí dělat.“

„A jo tak, ty tu máme,“ řek sedlák.

„Kdo je to a kde bydlí?“

A dí starý horal:

„Pan farář!“

Pan pandour: „Pane stráž, kde je tu číslo 99 na Nádražní třídě?“

Strážník: „Asi patnáctý dům vlevo.“

Za půl hodiny přijde pan pandour k strážníkovi zpět a strašně mu nadává:

„Co si ze mě dělají blázny? Dyť tam žádný BAŤA nebydlí.“

-ý-VI.